

1) 'Ο φέρων εἰς τὸ πρόσωπον τὰς οὐλὰς τῆς νόσου εὐλογίας. Συνών. *βλογισκομμένος* (ιδ. *βλογισκοβομαι*). 2) 'Εκεῖνος τὸν ὅποιον εἶθε νὰ προσβάλῃ ἡ νόσος εὐλογία (περὶ τῆς σημ. ιδ. Ν'Ανδριώτ. ἐν 'Αθηνᾷ 44 <1932> 193 κέξ.) Συνών. *βλατ-τοφαγωμένος*, *βλατ-τωμένος* (ιδ. **βλαττώνω*).

βλατ-τοκυλισμένος ἐπίθ. Κῶς.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάτ-τα* καὶ τοῦ *κυλισμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *κυλῶ*.

'Ο οἶονεῖ κυλισθεὶς εἰς τὴν βλάτταν, ὁ ὑπὸ τῆς νόσου εὐλογίας προσβληθεὶς.

βλαττοπαγίδα ἡ, Λεξ. Μ'Εγκυκλ. (λ. *βλάττη*).

'Εκ τῶν οὐσ. *βλάττα* καὶ *παγίδα*.

Εἶδος παγίδος πρὸς καταστροφὴν τῶν κανθάρων τῶν οἰκιῶν.

βλαττός ὁ, Κύθν.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλαττί*. 'Ο μεταπλασμός πιθανῶς κατὰ τὸ *πυρετός*.

'Η νόσος ἐρυσίπτελας: Τὸνε διάβασε μιὰ γυναῖκα τρεῖς φορὲς μαγικά καὶ ξόρκια καὶ τοῦ πέρασε ὁ βλαττός. Συνών. *βλαττίν* 5.

βλαττούδα ἡ, Β. Εὐβ. — ΑΠαπαδιαμ. Φόνισσ. 78.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς καταλ. -οῦδα.

Βλάττα 1, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: 'Εκοιμήθησαν οἱ δύο χωροφύλακες εἰς τὰ ἰσόγεια τῆς δημαρχίας τὰ γεμάτα ἀπὸ βλαττοῦδες, σαρανταποδαροῦσες καὶ σαμαμίθια ΑΠαπαδιαμ. ἐνθ. ἄν.

βλαττούδι τό, Σκόπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς καταλ. -οῦδι.

Βλάττα 1, ὁ ιδ.

βλαττοῦσα ἡ, Κρήτ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ιδ. 'ΑνθΠαπαδόπ. ἐν 'Αθηνᾷ 37 (1925) 180 κέξ.

Βλάττα 1, ὁ ιδ.

βλατ-τοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. *βλατ-τοφαωμένος* Νίσυρ.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάτ-τα* καὶ τοῦ *φαγωμένος* ἄορ. τῆς μετοχ. τοῦ ρ. *τρώγω*.

Βλατ-τοκομ-μένος 2, ὁ ιδ.

***βλαττώνω**, μέσ. *βλατ-τώνομαι* Κάμπ. Κῶς.

'Εκ τοῦ οὐσ. *βλάττα*.

Προσβάλλομαι ὑπὸ *βλάττας*: Ποῦ νὰ βλατιωθῇς! (ἀρά). 'Η μετοχ. *βλατ-τωμένος* = ἐκεῖνος ὅστις εἶθε νὰ πάθῃ *βλάτταν* 3 (περὶ τῆς σημ. ιδ. Ν'Ανδριώτ. ἐν 'Αθηνᾷ 44 <1932> 193 κέξ.) Συνών. *βλατ-τοκομ-μένος*, *βλατ-τοφαγωμένος*.

βλάφτης ὁ, Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω*.

'Ο προξενῶν βλάβην καὶ μεταφ. ἠθικὴν στενοχωρίαν: 'Ο βλάφτης τοῦ καρδιᾶς μου 'ν', ὅθεν ἀκούσω πῶς εἶ' γ' εὐτὴ ὁμορφῇ. 'Ο βλάφτης τοῦ καρδιᾶς των εἶναι, ὅθεν ἀκούσου ἑάνενοῦς καὶ μὲ παινέση.

βλαφτικός ἐπίθ. Κύπρ. Σίφν. — Λεξ. Δημητρ. *βλαφτικό* Τσακων.

'Εκ τοῦ μεταγν. ἐπίθ. *βλαπτικός*.

Βλαβερός, πειρακτικός ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

'Επολήθη τῶν λαλῶν μετὰ τὴν πολ-λὴν μανίεραν, μετὰ καὶ λόγια βλαφτικά, ἡ ἄσπερη περιστέρα

Κύπρ. Συνών. *πειραχτικός*.

βλαφτὸ τό, Χίος.

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω*.

Κώλυμα γάμου ἔνεκα συγγενείας.

***βλαφτουριάζω**, μέσ. *βλαφτουριάζομαι* Α.Κρήτ.

'Εκ τοῦ ρ. *βλάπτω* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ουριάζω καθὼς καὶ *πνίγω* - *πνιγουριάζω* κττ. αὐτόθι.

'Αδιαθετῶ αισθανομένη τάσιν πρὸς ἐμετὸν ἡ χάνουσα τὴν ὄρεξίν μου κττ., ἐπὶ ἐγκύου γυναικός: 'Ετσὰ μοῦ φαίνεται ὅτι νὰ βλαφτουριάζω. Συνών. *βλάπτωμαι* (ιδ. *βλάπτω* Β 1).

βλάπτω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.) *βλάπτω* βόρ. ιδιῶμ. καὶ Εὐβ. (Κουρ.) *βλάβω* Εὐβ. 'Ηπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Πελοπν. ('Αρχαδ. Δημητσίαν. Κόκκιν. Κυνοῦρ. Παππούλ. Τρίκκ.) — ΔΣολωμ. 70 ΓΜαρκορ. 'Ορκ. 7 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *βλάβω* Εὐβ. 'Ηπ. (Ζαγόρ. Τσαμαντ.) Θεσσ. Θράκ. ('Αδριανούπ.) Μακεδ. (Γκιουβ. Καστορ. Καταφύγ. Μελέν.) Σάμ. Σκῦρ. Στερελλ. ('Αράχ. κ.ά.) Χίος (Καρδάμ.) κ.ά. *βλάφω* Τσακων. *βλάβω* Λέσβ. *γλάφω* Ρόδ. *γλάβω* Λέσβ. Μετοχ. *βλαμ-μένος* Εὐβ. (Κουρ.) Κάμπ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ά.

'Εκ τοῦ ἀρχ. *βλάπτω*. Τὸ *βλάβω* καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. Η 7193 (ἐκδ. Schmitt) «εἰς φύλαξιν τοῦ τόπου μας καὶ τοὺς Ρωμαίους νὰ βλάβουν», τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀρχ. *βλάβομαι*, ὁ παρ' 'Ομ. Τ 166 «βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι».

Α) 'Ενεργ. 1) Προξενῶ βλάβην, ζημίαν ὑλικὴν ἢ ἠθικὴν, φθείρω, βλάπτω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. 'Οφ. Τραπ. Χαλδ.): 'Ο καπνὸς - τὸ κρασί - τὰ πλοῖα μὲ βλάπτουν. 'Ο χαλασμένος ἄερας - τὸ ὑγρὸ κλίμα - ἡ πολλὴ ζέση τὸν βλάπτουν. Τὸ χαλάζι ἐβλάψε τ' ἀμπέλια - τὰ περβόλια - τὰ δέντρα κττ. Τὸν ἐβλάψε πολὺ ἡ κακὴ συναναστροφή. Μ' αὐτὸ ποῦ ἔκαμες ἐβλάψες τὸ φίλο σου κοιν. 'Η ἀκαταδεξιά βλάβει συχνὰ καὶ δὲν ὠφελεῖ ποτὲ 'Ηπ. Τὰ δάκρυα βλάβουνε τὰ μάτια Τρίκκ. Τοῦ νιρὸ 'ς τοὺν ἰδρουνόμενον βλάβ' 'Αράχ. 'Η κατσίκα τὸνε βλάπτει (ἡ κατσίκα = τὸ αἷγιον κρέας) Σέριφ. Νὰ πολομιλήσω μὲ βλάφτ' (ἡ ἀσθένεια δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ὁμιλῶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν) Μύκ. 'Εβλάψέ με τὸ πολλὰ τὸ φασὶν Τραπ. 'Η μηχανὴ ἂν δὲν εἶναι λαδωμένη βλάβεται Λεξ. Δημητρ. Ἄλλοι βλαπτήκανε, ἄλλοι ὠφελήθηκαν μετὰ τὸ μεταλλεῖο Σέριφ. Βλάφτ' κι ἀπ' τὰ γράμματα - ἀπ' τὴ σπουδὴ - ἀπ' τοὺν τσιφάλ' τ' 'Αράχ. Βλαμ-μένα κηπ-πουρικά Ρόδ. || Φρ. 'Εβλαφτέ σε (θὰ σὲ ἐβλαπτε, εἰρων. πρὸς τὸν ἀποποιούμενον τὸ προσφερόμενον αὐτῷ, συνών. φρ. ἀποκαίει σε) 'Οφ. Τραπ. || Παροιμ.: Τὸ περίσσιο φῶς δὲ βλάπτει (ἡ ἀφθονία καλοῦ πράγματος οὐδέποτε εἶναι ἐπιβλαβὴς) σύνηθ. Τὰ πολλὰ ἡ φῶς 'ς τὰ μάτια οὐ βλάφτ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) 'Οφ. 'Ανεμος ποῦ δὲ σὲ βλάπτει, ἄφησέ τον νὰ φυσᾷ (αἱ ἀπειλαὶ ἐχθροῦ ἀνισχύρου εἶναι ἀνάξια προσοχῆς) πολλαχ. 'Οποῖος κλοτσᾷ τ' ἀγκάθια βλάπτει τὰ πόδια του (συνών. τῇ ἀρχ. «πρὸς κέντρα λακτίζειν») ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 213,529. || Ἄσμ.

'Ἄλλος τὸν ἥλιο χαίρεται καὶ ἄλλος τὸν κρυὸν ἄερα καὶ ἄλλος τὴ νύχτα πορπατεῖ καὶ βλάπτει τον ἡ μέρα Κάμπ.

Γνωρίζω τὴ δὴν ἀμμαθιά ποῦ 'ναι γιὰ τὴν ἀγάπη, ὥσὰ δὴν ἀστραπὴ περνᾷ καὶ ὅλα τὰ μέλη βλάπτει (ἀμμαθιά = ματιά) Κρήτ.

Κοιμήσ' ἀπὸ νὰ μὴ βλαβῇς, μὴ γεφαλοπονέσης, τὴ γεφαλὴ σου γιὰ κακὸ 'ς τὸ στρώμα μὴ ἀθ' θέσης αὐτόθι.

Τάχα τὰ μῆλα σὲ βαροῦν γῆ ὁ καρπὸς σὲ βλάβει; (γῆ=ἡ) Καρδάμ.

Τὴ Τρίτ' ἐκατερέθες με καὶ τὴν Τετράδ' ἐβλάβα

